

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Toruniu VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Izabela Skórzyńska
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Paszko

bez udziału stron---

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2019 roku

sprawy: **K. Z.**, ur. (...) w T., syna W. i A. z domu S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 listopada 2016 roku w T. w przejściu podziemnym dworca PKP (...) przy ul. (...), po uprzednim kopnięciu nogą oraz uderzeniu ręką umyślnie uszkodził dwie szyby witryn reklamowych, czym spowodował straty w wysokości 799,50 zł na szkodę Przedsiębiorstwa (...) z siedzibą w T., przy czym w czasie popełnienia przestępstwa jego zdolność rozpoznawania czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona,

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk w zw. z art.31 §2 kk

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego K. Z. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, iż stanowi on wypadek mniejszej wagi to jest za winnego występku z art.288 §1 i 2 kk w zw. z art.31 §2 kk i za to na podstawie art.288 §2 kk i art.35 §1 kk i art.34 §1 i 1a pkt 1 kk wymierza oskarżonemu karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art.46 §1 kk orzeka od oskarżonego K. Z. kwotę 799,50 zł (siedemset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt groszy) na rzecz Przedsiębiorstwa (...) z siedzibą w T. tytułem naprawienia szkody;

III. zwalnia oskarżonego od opłaty sądowej, a poniesionymi wydatkami obciąża Skarb Państwa;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata J. K. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

V. zasądza od oskarżonego na rzecz Przedsiębiorstwa (...) z/s w T. kwotę 840 zł (osiemset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a kpk. zakres uzasadnienia został ograniczony do zawartych w wyroku rozstrzygnięć o karze i innych konsekwencjach prawnych przypisanego w nim czynu.

K. Z. został oskarżony o to, że w dniu 18 listopada 2016 roku w T. w przejściu podziemnym dworca PKP (...) przy ul. (...), po uprzednim kopnięciu nogą oraz uderzeniu ręką umyślnie uszkodził dwie szyby witryn reklamowych, czym spowodował straty w wysokości 799,50 zł na szkodę Przedsiębiorstwa (...) z siedzibą w T., przy czym w czasie popełnienia przestępstwa jego zdolność rozpoznawania czynu lub kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 31 § 2 kk.

Wydanym w niniejszej sprawie wyrokiem Sąd uznał K. Z. za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, z tym ustaleniem, iż stanowi on wypadek mniejszej wagi z art. 288 § 1 i 2 kk.

W myśl art. 288 § 1 kk karze odpowiada ten, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. W art. 288 § 1 kk określającym przestępstwo niszczenia cudzej rzeczy ustawodawca przewidział trzy sposoby zabronionego zachowania. Czyn sprawcy może polegać na niszczeniu cudzej rzeczy, uszkadzaniu lub czynieniu rzeczy niezdatną do użytku. Niszczenie oznacza takie oddziaływanie sprawcy na rzecz, które powoduje jej całkowite zniszczenie lub taką zmianę jej właściwości, że nie nadaje się ona do użytku zgodnego z jej przeznaczeniem. Uszkodzenie rzeczy polega na naruszeniu lub częściowym zniszczeniu rzeczy, które powoduje ograniczenie jej właściwości użytkowych lub przeznaczenia. Uczynienie rzeczy niezdatną do użytku polega na pozbawieniu rzeczy możliwości normalnego funkcjonowania (A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, s. 520). Warunkiem przypisania sprawcy odpowiedzialności za przestępstwo określone w art. 288 kk jest wystąpienie szkody majątkowej. W przypadku czynu określonego w art. 288 kk szkodę majątkową należy rozumieć jako sumę *damnum emergens* i *lucrum cessans* (M.K., Z prawnokarnej problematyki graffiti, Prok. i Pr. z 2001 r. nr 2, s. 78). Przestępstwo to ma charakter skutkowy. Strona podmiotowa charakteryzuje się umyślnością zarówno w formie zamiaru bezpośredniego, jak i ewentualnego (tak: M. Szwarczyk, Komentarz do art. 288 Kodeksu karnego, LEX).

Z kolei w § 2 artykułu 288 kk określony został typ uprzywilejowany przestępstwa uszkodzenia mienia, polegający na wypadku mniejszej wagi. Przy ocenie, czy mamy do czynienia z taką sytuacją, należy brać pod uwagę przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, kładąc akcent na te elementy, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Wypadek mniejszej wagi jest to bowiem uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzująca się przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych (wyrok SN z 9.10.1996 r., V KKN 79/96, OSNKW 1997, Nr 3-4, poz. 27). Realizacja tych znamion następuje przy tym w takich okolicznościach, które wskazują, że czyn sprawcy nie jest na tyle niebezpieczny dla społeczeństwa i porządku prawnego, aby uzasadniało to stosowanie zwykłej, przewidzianej w zrealizowanym przez niego typie przestępnym sankcji karnej. Elementy przedmiotowe, które należy przy tym wziąć pod uwagę to przede wszystkim rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu, a także sposób działania sprawcy, czas i miejsce popełnienia czynu. Elementy podmiotowe, to głównie umyślność i jej postaci, np. zamiar przemyślany (*dolus praemeditatus*), zamiar nagły (*dolus repentinus*) oraz nieumyślność i jej postaci, np. lekkomyślność czy niedbalstwo, pobudki, motywy i cele sprawcy (R.A. Stefański, Okoliczności uzasadniające przyjęcie "wypadku mniejszej wagi", Prok. i Pr. 1996, Nr 12, s. 125).

W realiach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości Sądu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, zwłaszcza w świetle jego wyjaśnień (k. 20-21), zeznań świadka K. T. (k. 5, 11) i protokołu oględzin rzeczy (k. 46-54). Oskarżony kopiąc nogą i uderzając ręką w szyby witryn reklamowych, doprowadził do ich uszkodzenia, w wyniku czego powstały szkody w mieniu.

W ocenie Sądu zarzucany oskarżonemu czyn stanowi wypadek mniejszej wagi. Zasadnicze znaczenie w tej kwestii ma rozmiar szkody wyrządzonej przestępstwem, przy czym na gruncie niniejszej sprawy była to kwota stosunkowo niska – 799,50 zł, zatem nieznacznie przekraczająca próg od którego należy kwalifikować go jako przestępstwo, a

także iż oskarżony w chwili popełnienia przypisanego mu czynu miał ograniczoną poczytalność w stopniu znacznym. Jednocześnie jednak czyn ten wykazuje stosunkowo niski ładunek społecznej szkodliwości w porównaniu z czynem, który należałoby zakwalifikować jako uszkodzenie mienia w typie podstawowym. Przedmiotowy czyn zabroniony jest zagrożony karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

Za przypisany oskarżonemu czyn, sąd wymierzył karę 2 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Przy wymiarze kary zasadne było położenie akcentu na funkcję prewencji ogólnej, jaką powinna ona spełniać. Dla określenia wymiaru kary zasadnicze znaczenie ma reguła, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu. W pierwszej kolejności należało podkreślić, że reguły postępowania, które złamał oskarżony są jednocześnie na tyle elementarne, że nie było przeszkód, aby je uszanować. Przy wymiarze kary sąd wziął pod uwagę, iż K. Z. miał ograniczoną poczytalność w stopniu znacznym, nie karanym uprzednio za przestępstwa, co rzutowało na wymiar represji karnej. W ocenie Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz w sposób należyty wypełni swe cele, które zakreśla art. 53 § 1 kk, w szczególności cele zapobiegawcze oraz wychowawcze (tj. prewencji indywidualnej).

Na mocy art. 46 § 1 kk, Sąd zobowiązał K. Z. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłacenie na rzecz pokrzywdzonej Przedsiębiorstwa (...) z siedzibą w T. kwoty 2 000 złotych.

W niniejszej sprawie orzeczenie tego środka karnego jest obligatoryjne z uwagi na wniosek pełnomocnika pokrzywdzonego.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art.17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.) uznając, że uiszczenie ich przez oskarżonego byłoby nadmiernie dolegliwe biorąc pod uwagę nałożony na podsądnego obowiązek naprawienia szkody i zwrot kosztów zastępstwa procesowego Przedsiębiorstwu (...).

W pkt V wyroku orzeczono zgodnie z dyspozycją z § 11 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. 2015, poz. 1800), stawka minimalna wynagrodzenia pełnomocnika pokrzywdzonego przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym wynosi 840,00 złotych.